

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen verhuisden in 2012 naar Tanzania. In de jaren sindsdien hebben ze als neuroloog en bio-informaticus bijgedragen aan betere patiëntenzorg en de ontwikkeling van de medische wetenschap in Tanzania. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO maakt dit al meer dan twaalf jaar mogelijk. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a neurologist and a bioinformatician. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" has been indispensable for making this possible. Your continued support is much appreciated.

Maart 2025

Dit stuk, heb ik besloten, komt niet achteraan maar wordt de inleiding van ons jubileumboek (zie laatste bladzijde van deze nieuwsbrief). De voornaamste reden is dat ik voor het samenstellen van het boek al onze nieuwsbrieven ben gaan doorlezen en daarvan veel heb geleerd.

In de brieven die de basis vormen voor het boekje hebben we de elementen water, wind, aarde en

vuur behandeld. Toen drongen zich door dit verslag van bijna 13 jaar Tanzania twee dimensies op: tijd en plaats. En als je die combineert krijg je: migratie. Dus we beginnen met wat indrukken van de afgelopen 13 jaar in vogelvlucht, en reizen dan 13 jaar terug in de tijd van 2025 naar onze aankomst in 2012.

Tijd

Door me te verdiepen in wat we vele jaren geleden over ons leven schreven en me te verplaatsen in de omstandigheden en gevoelens van destijds kom ik beweringen en beschrijvingen tegen over ontwikkelingen die inmiddels bewaarheid zijn geworden of juist onderuit gehaald zijn.

Onze neurologie-trainee die op de directeursstoel was gezet is nooit terug gekomen, en helaas krijg ik de indruk dat het ook niet meer gaat gebeuren. Dit ondanks het feit dat ze nu een promotieonderzoek doet – met mij als begeleider – op een neurologisch onderwerp.

Ik verwijst in de eerste jaren naar de instelling waar ik opgeleid ben met toen nog de inspiratie en hoop ze te kunnen interesseren voor mijn werk, maar dat is tot op heden niet gelukt. Ik heb mijn focus daarom verlegd naar een andere instelling en met hen met veel plezier een goede samenwerking opgebouwd.

Aanvankelijk las ik in Marco's stukjes nog wat positieve verwijzingen naar de vorige president die aanvankelijk letterlijk en figuurlijk als een bulldozer aan het werk ging om misstanden (althans, misstanden in zijn ogen en die vooraf

KCMC ziekenhuis in aanbouw in 1969

gekeurd waren op hoe mediageniek ze zouden uitpakken in de media) uit de weg te ruimen. Dat sloeg echter, ook bij buitenlandse ambassades, gaandeweg om in bedenkingen en zorgen over wie en wat hij uit de weg ruimde. Toen de persvrijheid ook systematisch aan banden werd gelegd, gingen we door met schrijven over de samenleving, wetend dat iemand met kwade bedoelingen daarmee iets zou kunnen.

In maart 2020 (eigenlijk februari omdat we de nieuwsbrief altijd wat eerder schrijven) hebben we nog met geen woord gerept over Covid-19. Zoals met alles sjokken we in dit land een beetje achter het wereldnieuws aan. De hele wereld was toen al in rep en roer, maar in Tanzania werd er zo hard ontkend dat het blijkbaar toen ook enige rust op ons afstraalde!

Ik schreef in een stukje over een getalenteerde coassistent die, waar ze maar kon, meedeed met poli's, KNF onderzoek en artikelen schrijven. Zij is inmiddels getrouwd, neurochirurg en ontvanger van de Rhodes Mandela Prize 2024. We zijn trots op haar maar hopen ook dat ze uiteindelijk wel terugkomt naar Tanzania om hier het gezondheidszorgsysteem verder op te bouwen.

Vier van onze kinderen zijn op hun zestiende vertrokken met een prachtige kans om hun school af te maken op een United World College

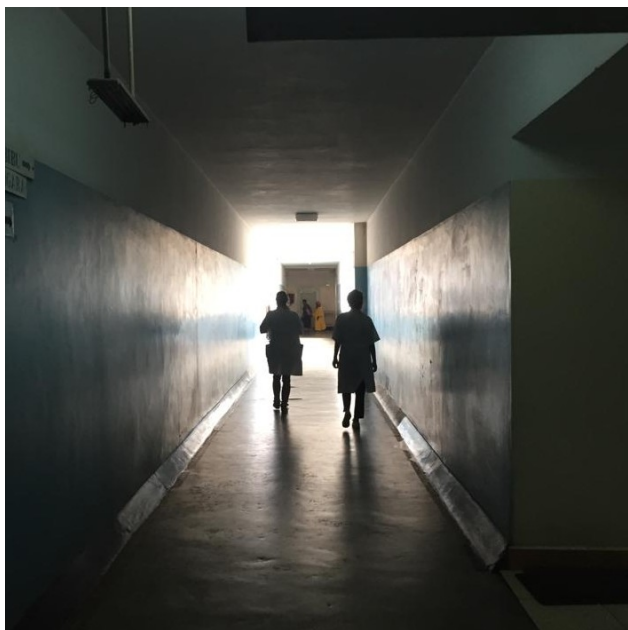
ergens anders in de wereld: Ida in Italië, Willem in Duitsland, Doris in Wales en Hugo in de Verenigde Staten. Met als gevolg dat we op dit moment zeven kinderen op vier continenten hebben. Marek in Azië, Doris en Hugo in Noord Amerika (een half continent uit elkaar: Doris aan de Canadese grens en Hugo dichtbij Mexico), Ida en Willem in Europa, en dan Steven en Vicky natuurlijk in Afrika.

We zijn als medeoprichters, schooldokter, lokale opvangfamilie, enzovoort, nu alweer vijf jaar deel van een succesvol en prachtig UWC. De school heeft al veel meegemaakt, inclusief de dreiging van verschillende infectieziekten, die voor een boarding school natuurlijk des te gevaarlijker zijn. Momenteel is er in het land een uitbraak van Marburg Virus Disease en in buurland Oeganda een uitbraak van Ebola Virus Disease. Ditzelfde jaar hebben we in Moshi ook cholera en Mpox langs zien komen, en is elders in Tanzania opnieuw Dengue uitgebroken.

Het houdt niet op en begint aardig vervelend te worden als je een beetje kritisch kijkt naar de risico's voor mij als arts in een ziekenhuis waar van overheidswege wordt opgelegd dat dit allemaal stilgehouden wordt. *Frontline worker* krijgt zo wel een erg letterlijke betekenis: kanonnen-vlees op de naar voren geschoven posities.

Er zijn zoveel conflictgebieden bij gekomen in de afgelopen jaren dat we op deze school veel bijzonder dierbare en unieke leerlingen hebben gekregen. Zuid-Soedanezen, Soedanezen, Palestijnen, Koerden, Israëliërs, Libanezen, Afghaanse meisjes. Het is bijna onmogelijk om je in te denken hoe zij, tijdelijk ver weg van huis, terugdenken aan hun thuisland, aan hoe het hun familie en vrienden vergaat.

Ik hang de gordijntjes nog elke dag goed bij het gedenkplaatje van het meisje wier ouders de hiv-afdeling hebben gesponsord. Er is op deze afdeling weinig activiteit meer door de kaalslag van het nieuwe Amerikaanse bewind. De doorgaans zo goed bezochte anti-hiv medicatiedag op woensdag laat nu een uitgestorven wachtkamer zien. Het idee dat de virusactiviteit

Een gang in het binnenste van KCMC – weldadige koelte

nu gaat toenemen en daarmee de besmettelijkheid van al die patiënten, is naar. Wat echter even naar is, moeten we onder ogen zien, is hoe afhankelijk dergelijke plaatselijke hulpverlening is van de Verenigde Staten – waar uiteraard ook de medicijnen vandaan moeten komen. Alleen Zuid-Afrika heeft na tientallen jaren dit grotendeels afgeschud en is 80% onafhankelijk in hiv-zorg. Maar dat is dan ook het veruit meest economisch vooraanstaande land van het continent.

Plaats

Met het wonen, leven en leren op deze plek gedurende zo'n lange periode van ons leven zien we ook beweging, migratie. Vanuit deze regio is globale migratie goed te zien, en zijn naar mijn mening ook de redenen ervoor meer invoelbaar dan vanuit de 'ivoren toren' Europa.

Wij zijn hier migranten, weliswaar 'kennismigranten' zoals dat zo knullig heet, maar het komt op hetzelfde neer. Je pakt je leven en je gezin op en verplaatst het hele systeem naar een andere omgeving, waar je er anders uit ziet dan de anderen, niet vertrouwd bent met gewoonten, taal, politieke en historische verwijzingen en culturele "do's & don'ts". Waar je als volwassene helemaal opnieuw moet beginnen met een taal leren en, schutterig vallend en opstaand, beter gaat begrijpen waarom het voor volwassen migranten zo lastig is om de Nederlandse taal en cultuur écht te beheersen.

Onlangs las ik "The Zanzibar Chest", geschreven door journalist Aidan Hartley. Het is een ontluisterend boek over een idealistische Britse immigrantenfamilie in Afrika, die met hun voorgeschiedenis de term koloniaal verdienen maar zelf ook bleven dragen. Mijn collega William Howlett kende de vader van de schrijver nog uit zijn tijd in het door hongersnoden geteisterde Karamoja in het Oeganda van de jaren '80. De man dacht de hongersnood te komen opheffen door karavanen kamelen van de oostelijke rand van het continent naar Oeganda te drijven, "want ze konden goed tegen de hitte en waren een belofte voor het nieuwe boeren". De kamelen gingen allemaal dood aan onbekende ziektes en

uitputting, of werden geslacht voor het vlees. Het was een klein voorbeeld van het idealisme en romantisme in de koloniale tijd van het Britse Rijk, maar waar de uitvoering in de werkelijkheid toch wat lastiger bleek.

Met onze "link children" van vier continenten (en Vicky!)

De zoon werd journalist en versloeg voor Reuters de meest afgrijpselijke periodes uit de recente Afrikaanse geschiedenis: de burgeroorlog in Somalië en de genocide in Rwanda. "We should have never come," vertelt Aidan Hartleys vader hem op zijn doodsbed aan het einde van het boek. Hartley weet dan dat zijn vader niet alleen spreekt uit naam van de directe familie maar uit naam van alle Westerlingen die de volkeren en culturen van Afrika beroofd en gepatroniseerd hebben.

Voor recente migranten zoals wij, in een regio waar de meesten te arm zijn om überhaupt te kunnen reizen of denken aan vertrekken naar een betere toekomst, is zo'n boek goed om te lezen. Ondanks dat we uit een ander land en andere tijd komen, worden we wel met deze recente geschiedenis geassocieerd, en gedragen we ons tot op zeker hoogte ook nog allemaal zo.

Er is ook, zij het beperkt, immigratie vanuit de Tanzaniaanse diaspora: hoger opgeleide of zakelijk succesvolle emigranten die soms terugkomen naar Tanzania op familiebezoek, of die hun kinderen terugsturen naar Tanzania om naar UWC East Africa te gaan. Al is dit een kleine groep van vermogende mensen, het is een goed teken dat ze nu naar mogelijkheden kijken om hun kinderen kennis te laten maken met hun ouders' vaderland.

Enorme opkomst – UWC leerlingen, leraren, KCMC dokters, vrijwilligers en "stamgasten" – bij de hash op Valentijnsdag

Om mijn ervaring in het Nederlandse systeem hoog te houden en de rekeningen te helpen betalen, ben ik grofweg elk jaar wel terug om te waarnemen of wachtlijsten weg te werken. Toen ik me daar jaren geleden over beklaagde naar een Tanzaniaanse vriend van ons zei deze: "Tja, je moet het misschien zo zien: jij kunt hier werken én in Europa, maar als ik zoiets zou willen zou ik gewoon uitgelachen worden".

Een kinderarts in opleiding hier zei: "Ik heb mijn tweeling ook al zes maanden niet gezien, ze worden bijna 1 jaar oud". Toen ben ik snel gestopt met me te beklagen en gek genoeg hielp het me ook een beetje op momenten dat ik mijn kinderen erg miste, ergens alleen op een Nederlandse piketkamer tijdens een weekenddienst neurologie.

Migratie is prominent hier, en dan bedoel ik daarmee niet de knettergekke toeristenindustrie die tegenwoordig meer dan 50,000 toeristen per jaar de Kilimanjaro opdrijft zodat we meermaals per dag de reddingshelikopter zien landen bij KCMC – en dat zijn dan nog de rijkere toeristen, het merendeel dat door hoogteziekte in de problemen komt, stuitert nog gewoon als vanouds de hele route terug naar beneden in een soort kruiwagen geduwd door een rennende drager.

Op onze poli's zien we soms buitenlandse patiënten of begeleiders van patiënten, vaak nonnen en paters die jaren lang diep in het binnenland wonen – afkomstig uit bijvoorbeeld Polen, Italië, China of Spanje – en die naast hun moedertaal het Swahili beheersen maar niet het Engels. Je moet je de gezichten voorstellen van de Tanzaniaanse patiënten en hun begeleiders als

die twee witneuzen, de dokter en de non, daar in hun taal over de klachten praten!

Tijdens landelijke verkiezingen in 2015 hebben we de Aziaten uit de stad zien vertrekken naar Nairobi, bang voor de onrust die zou kunnen ontstaan en zich tegen hen zou kunnen keren als de oppositie onverwacht de verkiezingen zou winnen. Niet dat zij daar iets mee te maken hebben – ze houden zich als ondernemers en handelaren in het algemeen juist verre van politiek – maar ook hier heeft populisme de werkelijkheid eenvoudig verdraaid. Het liep met een sisser af, en er is sindsdien één zorg minder: sinds die verkiezingen komt het eigenlijk niet meer voor dat de heersende partij minder dan 90% van de stemmen krijgt. In de laatste gemeenteverkiezingen zelfs 99%.

Tijdens de pandemie hadden we wel heel bijzondere immigratie: mede door het beleid van het land, zoals het verbieden van zelftesten en mondkapjes, en de ontkennende president kwamen er opvallend veel antivaccinatie- en samenzweringsdenkers naar Tanzania. Ik herinner me een Italiaans stel dat had gelezen en stellig geloofde dat er in Tanzania geen Covid-19 was. Marco's constatering dat dat zou betekenen dat het virus kon kaartlezen bracht hen niet op andere gedachten. Deze onwankelbaren bleven meestal maar een tijdje hangen en vertrokken dan weer, veelal teleurgesteld in alles en iedereen.

In deze zelfde Covidperiode zagen we ook een aantal andere interessante migranten, namelijk degenen die in hun eigen land geen coschappen konden afmaken en voor wie het belangrijk was om zo snel mogelijk als arts aan de slag te kunnen, om zo hun schoolgeld terug te verdienen. Deze extra coassistenten hebben een tijd een kleurrijke aanwinst voor het ziekenhuis kunnen zijn en ik vond het leuk om met ze te werken. Ze kwamen uit Zuid-Afrika, Nigeria, India, Sri Lanka en Thailand en moesten voor hun coschappen eerst Swahili leren. Omdat de kosten lager waren dan thuis en ze uiteindelijk sneller aan de slag konden met hun artsdiploma was het voor hen de moeite waard. Omdat het

ziekenhuis in tijden van schaarste opeens extra werkrachten had, heeft het daarover ook niet te klagen gehad.

Foto © 2025 Steven van Zwetselaar

'Medische migranten' die we aldoor hebben zijn ook interessant, met ieder hun eigen verhaal. Zoals de vele Zimbabweanen die hun vaderland voorgoed achter zich hebben gelaten (je zou het Zimbabwe zó gunnen om deze jonge getalenteerde mensen terug te krijgen, maar ik ben helaas nog geen arts tegengekomen die dit van plan was). Dan hebben we Namibiërs van wie het land vrij rijk is maar te klein om medisch specialisten op te leiden, en Zuid-Soedanezen die juist wél van plan zijn om terug te keren naar Juba, de enige nog redelijk functionerende stad in het land dat al 30 jaar in een burgeroorlog verwickeld is. Sinds kort hebben we ook Soedanese coassistenten uit Khartoem die in sneltreinvaart Swahili moeten leren om hun geneeskunde-opleiding af te maken in Tanzania. Deze 'diaspora' coassistenten zitten sinds 2 jaar verspreid door heel Afrika, want Soedan is een land met olie en meer geld dan de gemiddelde Afrikaanse natie, dus sommige studenten hebben de mogelijkheid het land, al dan niet tijdelijk, te ontvluchten.

Ik vind het interessant en inspirerend om met deze Afrikaanse artsen en coassistenten uit andere landen te werken en over de overeenkomsten en verschillen na te denken. Ik koppel ze ook stevast aan de studenten van UWC East Africa van deze landen, die altijd weer stomverbaasd en verrast zijn als ze erachter komen dat er jonge medische studenten, coassistenten en artsen (feitelijk ook maar een paar jaar ouder dan zichzelf) in dit kleine stadje wonen en werken.

Onlangs hebben we ook minder prettige migranten langs gehad, namelijk Marburgvirus patiënten die allen zijn overleden en afkomstig waren uit het gebied van de virusuitbraak, 1000 km over de weg hier vandaan. Ze ontvluchtten het gebied en trokken van de ene grote stad, Mwanza, verder naar de kust en bereikten zo ons ziekenhuis. Gelukkig zijn de gevolgen beperkt gebleven maar migratie tijdens rampen is een begrijpelijke menselijke reactie die hier rampzalige gevolgen kan hebben, maar moeilijk te beteugelen is zolang niet officieel erkend wordt dat er een uitbraak gaande is.

Steven (15)

Hallo! Het is weer die tijd dat ik even moet nadenken over wat er allemaal voor leuks is gebeurd in de afgelopen maanden. Ik heb heel veel beleefd sinds de laatste keer. Ik heb eindelijk kunnen gaan motorrijden met mijn vrienden van school, Townes en Joel. Maar ik heb ook een hele tijd geen motor kunnen rijden want mijn ouders hadden hem uitgeleend aan vrienden van ons die hem hebben meegenomen naar de kust (1200 km). Maar daarvoor hebben ze hem wel mooi opgeknapt al moet er nog iets aan de versnellingsbak gebeuren dat heel duur gaat worden.

Foto © 2025 Steven van Zwetselaar

Ik heb ook recent een GoFundMe opgezet zodat ik een fotocamera kon kopen. Ik heb het fundraising goal al bereikt ondertussen, want vrienden van Lake Eyasi hebben meegeholpen met sponsoren! Dus ik heb nu mijn camera. Het is een tweedehands Sony NEX-5T met 2 lenzen.

De vorige eigenaar had alle foto's gewist behalve een selfie waarbij je niet kunt zien wie het is maar ik denk dat het een soort afscheidskadoetje was voor de volgende eigenaar, een grapje zeg maar. Ik heb sinds die tijd al meer dan 500 foto's gemaakt.

Steven met het winnende volleybalteam

Niet zo lang geleden hadden we een volleybaltoernooi, en wij werden eerste! In de halve finale gingen we tot wel 35 punten door. Het gaat normaal alleen tot 25. Het was superspannend en het was heel leuk

En verder hadden we vorige week ook een diner met onze ujakinderen en dat was heel leuk, ik geloof dat we wel met 20 studenten in de woonkamer Weerwolven hebben zitten spelen, het was echt zo'n herrie!

Vicky (13)

Hallo iedereen, in de nieuwsbrief van vandaag ga ik over heel veel praten!

Eerst over de kerstvakantie. Ik ging ik met een van mijn vriendinnen naar Zanzibar. Zanzibar is een eiland dichtbij Tanzania en het was heel leuk omdat we samen van Arusha Airport naar Zanzibar waren gevlogen. Dit was spannend omdat dit de eerste keer ooit was dat ik met een vriendin ergens naartoe ben gevlogen. Ik was eerst een dagje bij haar huis in Arusha, waar we de hele dag aan het zwemmen en inpakken

waren. Toen we in Zanzibar waren geland, gingen we naar een hotel met zo'n buffet en een heel mooi strand. Dat was in Jambiani in het noorden van Zanzibar. Na twee dagen gingen we naar een andere plek die ook heel mooi was.

We gingen de hele dag zwemmen en op een dag gingen we om 5:00 uur al opstaan om in de zonsopgang te zwemmen. Dat zal ik nooit vergeten!

Op de laatste dag gingen we op een peddelbord naar het koraalrif en we konden toen heel veel schildpadden en vissen zien. De dag erna vlogen we terug naar Arusha en bleef ik nog een dagje bij haar totdat m'n ouders, Steven en een paar Latijns-Amerikaanse vrienden me oppikten. Die gingen mee omdat ze allemaal Nani willen ontmoeten, mijn soort van *auntie* die uit Argentinië komt. En er was een grote verrassing want Hugo was er ook! We gingen dus naar Lake Eyasi toe, en dat was heel leuk omdat ik de hele dag in bomen klom of in het zwembad was of spelletjes speelde met de anderen.

Het laatste dat ik je ga vertellen is dat ik naar Maji Moto ging. Het is een natuurlijke bron waar warm water uit komt. Eerder dit jaar zat er een krokodil en toen durfde niemand er te zwemmen, maar het is hier zo heet dat mensen het gewoon willen vergeten en toen zijn ze met zijn allen weer gaan zwemmen. Uiteindelijk zijn wij zelf ook weer gegaan. Het was heel leuk omdat ik er met een van m'n beste vriendinnen naar toe ging.

De "troupe" in Maji Moto

Ik heb in vijf maanden al heel veel nieuwe vriendinnen en vrienden gemaakt en er zijn veel nieuwe leuke D1 studenten bijgekomen! Dank jullie wel voor alles!

Marco

Ik was de afgelopen maand weer “bioinformaticus zonder grenzen”. Eerst via Nederland naar Senegal, en daarna via Addis Abeba naar Malawi. De week in Oeganda tussendoor was gezien Ebola gelukkig afgezegd. De planning voor trainingen in Zimbabwe en Zambia laat nog even op zich wachten. De overheidsmolens malen er wat langzamer. Een bezoek aan Liberia in april hangt af van of *zij* het visum voor me regelen. Het is me iets te bont om twee weken tevoren naar Addis Abeba of Brussel te vliegen, 100 dollar neer te tellen voor een visum, en dan “tot 10 werkdagen” te wachten tot het visum hopelijk verstrekt wordt. Nota bene voor werk voor WHO en het ministerie van volksgezondheid. Waarom zo moeilijk? Senegal en Malawi reis je gewoon in met je paspoort, en de douanier wenst je met een mooie roze stempel en een glimlach van harte welkom. Zo kan het ook.

In Malawi gaf ik een training aan medewerkers van het nationale instituut voor volksgezondheid. Hun microbiologielaboratorium heeft sinds kort DNA sequencers, maar nog niet veel mensen die de data kunnen analyseren. Met een collega uit Denemarken trainde ik daarom een week lang wat het labhoofd noemde “de eerste generatie bioinformatici van Malawi”. Dat is best een eer, maar het was vooral ook leuk omdat hier een groep van vijftien mensen zat die, na het typisch Afrikaanse bedeesde begin, zich vól enthousiasme op het lesmateriaal en de opgaven stortten.

Wat ook leuk was om te zien, en hier heeft Malawi voordeel van zijn kleine omvang, waren de korte lijntjes tussen afdelingen. Een van de cursisten nam me mee naar het veterinaire lab, een oud houten gebouw in de heuvels buiten Lilongwe. Ook hier geen hekken of pompeuze formaliteiten. De portier die buiten op een bankje zat, wuifde ons naar binnen en we werden hartelijk ontvangen en rondgeleid. De plek deed me denken aan het RIVM en het NICD in Johannesburg, allemaal gebouwd kort na de Tweede Wereldoorlog. Ook hier was ik diep onder de indruk van de toewijding van de maar heel kleine groep wetenschappers die werkt aan

de bescherming van de gezondheid van de achttien miljoenen inwoners in het land.

Het liefst zou ik het onderwerp weglaten, want ik denk dat we het allemaal al lang beu zijn, maar zeker in Malawi ontkom je er niet aan: de totale afbraak als gevolg van de bevliegingen van de Amerikaanse president. Hulpprogramma's en projecten zijn per direct gestaakt, werknemers naar huis gestuurd, niemand weet wat het vervolg zal zijn. Elke expat of local die je spreekt is het eens dat er veel te verbeteren valt aan de efficiency en effectiviteit van hulpprogramma's, en dat activiteiten meer geborgd moeten worden in het land zelf. Maar alles ineens afbreken draagt daar niets aan bij. Het is als je kinderen opdragen om hun kamer op te ruimen met een vlammenwerper.

Dingen afbreken is makkelijk; het gaat enorm veel sneller en eenvoudiger dan opbouwen. Deze kaalslag gaat heel lang veel leed veroorzaken, en er is geen reden om aan te nemen dat er – na lange wederopbouw – iets beters uit zal komen dan wat er was.

Natuurlijk, Trump beoogt ook niet om leed te verminderen en levensomstandigheden te verbeteren van mensen in landen waar, in zijn woorden, “niemand ooit van gehoord heeft”. Dat is zijn goed recht, maar ik kan me moeilijk voorstellen, of eerder: ik vind het beangstigend om me voor te stellen, wat het mensbeeld is van een persoon die zo iets zegt. Kan je een land als Lesotho zó beschimpen en tegelijk de mensen die er wonen zien als medemensen, als volwaardige wereldbewoners net als jij? Ik houd maar vast aan de gedachte dat dat zo is, want het alternatief is afschuwwekkend.

Ik had tranen in mijn ogen toen ik de woorden las die Bisschop Budde sprak bij Trumps inzegening in Washington. Zó waar en zó op hun plaats. Waar zijn we terechtgekomen als het moed vereist om een aanstaand president aan te spreken op waarden, op woorden die geschreven staan in de Bijbel? Waarden die iedereen herkent, misschien wel de grootste van alle: naastenliefde en mededogen.

Jubileumboek!

Ben je geïnteresseerd in het gebundelde jubileumboek?
Stuur een emailtje naar jubileumboek@zwets.com en we laten je weten wat het gaat kosten!

**Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de druk- en verzendkosten van deze nieuwsbrief!**

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 34 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren één of twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa. Voor informatie bel 06 - 33 05 61 82 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania".
2. Betaling via Tikkie op www.fidesco.nl.

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

